

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Avla ... Thesavrorvm Dei In Passione D. N. Iesv Christi
Effusorum ad Resvrrectionem Mvltorum**

Eyschen, Georg von

Coloniae, 1655

§. 212. Similiter & principes Sacerdotum illudentes cum scribis &
senioribus dicebant. v. 41.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45515

nias, damnatum salves, mortuum resuscites. Quid retribuam tibi ô bone Jesu pro cunctis hisce & immensis beneficiis! quid enim est homo, quod adeo sitis salutem eius, tanta pateris pro redemptione illius, tantum laboras ad pertrahendum eum ad amorem tuum, quid delectare te potest homo perditus? ad quid utilis est peccator immundus? aut quod deniq; commodum expectas à vili ac misero vermiculo, quod ita apponas erga eum cor tuum! ô Deus verè Salvator noster!

§. 211. *Si filius Dei es descende nunc de cruce. v. 40.*

Agglomerant Judæi objectiones & molestias in tormentis acerbissimis crucis pessimi inimici Iesu ipsi liberi à dolore urgent in umbra mortis positum ad disputandum negantes eum esse filium Dei, quia pendet clavis per manus & pedes affixus.

O Judæi si vultis æquo iudicio contendere, pendete & vos è cruce & apparebit cito an ille, an vos sitis filii Dei. Ille tacens probat se esse filium Dei moribus, vos loquentes proditis vos esse filios Satanæ ille enim etiam nuper suadebat ei; *Mitte te deorsum*, sed repulsam passus est, uti & vos modo qui suadetis ei ut descendat è folio tuo, à quò debet regnare. Si ille folium sui Regni relinqueret, se Regem esse negaret, quia imposuistis iam Titulum Regium cruci, cuius locum deserere non debet, si sapit.

Domine Iesu Christe, Deus noster, regnans à ligno, gratias tibi ago, quod locum tuum, assignatum tibi à Patre, & à te ipso electum, & nobis salutarem non deseruisti, sed usque ad mortem retinuisti: nobis dando in ligno exemplum constantiæ, ne locum nostrum unquam deserere velimus. Adoro te, Regem Regum à ligno regnantem.

§. 212. *Similiter & principes Sacerdotum illudentes cum scribis & senioribus dicebant. v. 41.*

Audientes princeps sacerdotum cum scribis & senioribus vulgus prophanum, iam amplius non credere hunc Christum esse filium Dei & Messiam, sed seductorem populi, recreati acclamant morituro simillima carmina, credo quod canticum fecerint ex tẽpore more regionis suæ, ubi moriserat, ut periti cantores & cantatrices quasi spiritu fatidico afflati versus accinerent & cæteros choros agentes intercalari versu perpetuo instruebant quem populus præcinentibus carmen identidem tubiungebat. Tale carmen intercalare, credo fuisse quod populus accinuit versu 40. expressum; *Vah, qui destruis templum &c.* Sacerdotes vero & principes eorum cum scribis & senioribus, similem illi versum intercalarem accinuisse, de quo dicam: nempe, *Alios salvos fecit, seipsum non potest salvum facere &c.*

Vere

Vere Domine Iesu in te fecerunt canticum, qui sedebant in porta, & qui bibebant vinum, & in te psallebant tota die, sua illa die quæ erat tenebrarum, non lucis, propter quod & tenebræ mox factæ sunt ergo nemo mortalium te agnoscit, ô Iesu fili David nemo confiterur te filium Dei, nemo tuam doctrinam acceptare vult? itane ab omni plebe, & principibus rejiceris, contemneris cum iubilo exploderis? quid dicam? non ego te deseram, ô Iesu, ego doctrinam tuam accepto, te agnosco Magistram in Cathedra, Regem in solio, Verum Dei filium profiteor, tu da gratiam ut in hac fide sum stabilis nullis errorum tricis involvar unquam nec labe perverfitatis maculer in ea, fac etiam ut opera mea fidei convenient & respondeant, ne fides bona malis operibus polluatur & defœdetur, ne te vitæ meæ impura abnegare videar, quem fide vera confiteor.

9. 23. *Alios salvos feci. v. 42.*

Incipit canticum malum quod accinebant Sacerdotes Judaici, dant Agnus Dei torrebatur deridentes eum coram toto populo, ut probarent & persuaderent quod alias ei expronaverant, quod in *Beelzebub Principe Dæmoniorum* ejecerit dæmonia, ita omnia sua miracula adjutorio Diaboli fecisset, non propria aut Dei virtute, cum seipsum iam non posset salvum facere de truce descendendo: Vere autem alios salvos fecit propria Deitatis virtute & omnipotentia sua, & surdos audire, & mutos loqui, & mortuos reuiuiscere, dæmones exire è corporibus, & sexcenta similia miracula quæ nemo alius facere potest, nisi virtute Dei, ut fateatur Nicodemus.

Cur autem tot tantisque probis onerant isti Christum? dæmonis instinctu, qui cum huc vsque vidisset Christum omnibus tormentis superiorem, nec vlla ratione potuisse commoveri ad impatientiam vel iram, nunc omnes nervos intendit, totumque venenum expuit, siquidem conuitia, cõrumeliæ & irrisiones acutissima tela sunt, ad labefactandas constantissimas etiam animas ut patet in Euphrata Colonienfi Archiepiscopo, qui inuictus stetit contra Arianos, sed tunc fractus est cum Hæretici illi noctu meretricem in cubiculo abdiderunt deinde ingressi, eam quasi repererunt, & hoc probum eius minati sunt vulgare toto orbe, nisi ipsis consentiret, Miser ille timuit, & cessit, gratiam Dei & Ecclesiæ suæ Cathedram perdidit. Sed non ita Christus Dominus eius & meus, stat ille clavis trabalibus affixus, fortior caute.

O Rex gloriæ! quæ te vincit charitas, ut tam humilis, tam abjectus pro me vermiculo fieres? ô Iesu agne mansuetissime, quis nimiam benignitatem